

[Hanne Reintoft.]

tatet bliver, uden at kende risiko og vilkår, og der skal vel ikke så megen fantasi til at forestille sig, hvor skidt man må have det med sig selv, når man er tvunget til at begive sig ud på sådan en tur. Det undrer mig, at nogen mener, at en kvinde, der er indstillet på en sådan adfærd, fordi hun erkender ikke at magte sin situation, skal undergives andre menneskers etiske normer og fordomme, for det er — når det kommer til stykket — ikke andet end moralske fordomme.

Lad mig gentage, at den løsning med aldersgrænser, som regeringen nu vil komme med, er en uretfærdig løsning, og den er først af alt hyklerisk. I forvejen giver vi 90 pct. af de over 38-årige kvinder abort, så det er faktisk ikke nogen løsning på situationen. Det, der blev sagt fra den socialdemokratiske ordfører om, at man risikerede, at folk kom mange gange og ville have abort i stedet for at bruge prævention, er jo også simpelt hen forvrøvlet. Vi ved, at de fleste sunde, normale kvinder selvfølgelig hellere vil bruge de lettilgængelige præventive midler, der findes nu; men vi ved også, at der er bestemte grupper kvinder, der på grund af dårlige boligforhold, dårlige sociale vilkår, dårlig intellektuel udrustning kommer igen og igen. Men de får allerede i dag abort, fordi der efter den nuværende lov er indikation for at hjælpe dem.

Den sociale indikation ved vi også alle er umulig at gennemføre på retfærdig vis. I forvejen har vi en uretfærdig fordeling landet over med hensyn til, hvor der hyppigt gives abort, og hvor der sjældent gives abort; og jeg synes også, at der er noget forkert i fra samfundets side at sige: vi vil give abort på grund af samfundets sociale mangler. Abort skal bevilges, hvis en kvinde ikke har lyst til, ikke evner og ikke magter at få et barn. Det skal ikke gives, fordi samfundet ikke kan stille de nødvendige sociale ressourcer til rådighed. Hvis man egentlig ønsker at få sit barn, men bare mangler bolig og andre sociale goder, så må der være adgang til at gennemføre svangerskabet. På den anden led kan vi måske snarere snakke om umoral.

Lad mig gentage, at det nok vil være bedre at sætte tidsfristen ned fra 16 til 12 uger, dog kun hvis man gennemfører en fri adgang til abort; vi ved, at så længe den ikke

er fri, vil det indsnævre adgangen ganske betydeligt for en del kvinder, fordi de først vil prøve alle mulige andre metoder, f. eks. kvaksalverne, før de henvender sig til det legale kontor.

Det er — synes jeg — faktisk meget flovt for dette ting; at vi nu for fjerde gang skal behandle et lovforslag, der i befolkningen er et sådant behov for at få gennemført. Tusindvis af ulykkelige menneskeskæbner har vi taget ansvaret for, og jeg tror, at den holdning, man bliver ved at give udtryk for, virkelig viser; at vi er ved at miste evnen til at forstå den befolkning, hvis sag vi er valgt til at tale.

K. Axel Nielsen: Da SFs forslag om ændring i svangerskabsloven første gang var til behandling her i folketinget den 24. februar 1967, udtalte jeg som medlem af den daværende regering — det står i Folketings-tidende 1966-67, 2. samling, sp. 1977 — at jeg anså det for nødvendigt, at reglerne om svangerskabsafbrydelse blev taget op til behandling med henblik på en liberalisering. Som begrundelse herfor anførte jeg tre forhold, nemlig for det første, at den gældende lov ikke opfylder de humanistiske krav, vi i dag må stille til denne lovgivning, idet et betydeligt antal ulykkelige kvinder tvinges til at gennemføre svangerskaber, der medfører alvorlige belastninger for dem, for det andet, at det må anses for nødvendigt at liberalisere loven for at opnå en begrænsning i antallet af illegale aborter, og for det tredje, at de gældende regler ikke lader sig håndhæve og derfor er med til i betænkelig grad at nedbryde respekten for den straffretlige retshåndhævelse.

Siden dengang har vi fået en betænkning fra den kommission, der få dage forinden var blevet nedsat. Som det allerede er oplyst, delte denne kommission sig i et flertal på otte og et mindretal på én. Flertallet går som bekendt ind for en betydelig liberalisering, idet det foreslår, at kvinder over 38 år og kvinder med mindst fire hjemmевærende børn under 18 år får adgang til svangerskabsafbrydelse. Endvidere vil flertallet foreslå videre adgang til svangerskabsafbrydelse for kvinder — der tænkes her især på ganske unge kvinder — der ikke magter at passe barnet på forsvarlig måde. Endelig stilles der forslag om indførelse af en rent social